

gionum harum, quas postmodum Brutii habitarunt; Romanorum Reipublicæ obediebant. Græci tunc temporis omnes has provincias occupabant; & quum exterius sermonis essent, nullam cum iisdem Latini commercium retinebant. Quod adeo verum est, ut Livius dec. i. lib. i. falsum judicaverit, quod alii pro comperito tradiderant, Numam scilicet Pompilium, secundum Romæ Regem, in sua adolescentia, Pythagoræ, qui tunc apud Crotonem docebat, auditorem fuisse. Et hoc vel ex eo præsertim, quod Numa altera a Pythagora lingua, sicut ex altera gente erat, & aliis moribus vivebat, alias leges observabat, uteretur. En Livii verba: *Incluta justitia, religioque, ea tempestate Numæ Pompilii erat. Curibus Sabinis habitabat consultissimus vir, ut in illa quisquam ætate esse poterat, omnis divini atque humani juris. Authorem doctrinæ ejus, quæ non extat alius, falso Samium Pythagoram edunt: quem Servio Tullio regnante Romæ, centum post annos & amplius, in ultima Italiæ ora, circa Metapontium, Heracleamque, & Crotonem, juvenum æmulantium studia cætus habuisse constat. Ex quibus locis, etsi ejusdem ætatis fuisset, quæ fama in Sabinos, aut quo linguæ commercio, quæquam ad cupiditatem discendi excivisset? Quod præsidio unus per tot gentes dissonas sermone moribusque pervenisset?*

Quod si ad veteres Brutios Adversarii nos advocant; hos porro, dicemus, alienos omnino esse ab illis, quos ipsi volunt, Brutianis, a Catone dictis, successisse. Nemini dubium est, antiquos Brutios fuisse Græcos, qui a Peuceنتينis, & ab Oenotriis, descenderant. Hos per totas fere Neapolitani regni provincias dispersos, Scriptores narrant. Non ergo vetusti Brutii fuerunt soli illi populi, qui has regiones nostras anti-
quo